U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci navrhovatele: **J. K.**, proti odpůrci: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě na zaplacení částky 250 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

I. Návrh **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se domáhá návrhem - doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 4. 1. 2010 - vydání rozsudku, kterým by odpůrci byla uložena povinnost zaplatit navrhovateli částku 250 000 Kč s příslušenstvím do 15 dnů od právní moci rozsudku a v téže lhůtě i náhradu nákladů řízení. Navrhovatel v nepříliš srozumitelném odůvodnění svého návrhu především poukazuje na cíleně diskriminační politickou perzekuci své osoby, protože oprávněně požadoval potrestání příslušných veřejných činitelů a svých dlužníků, kteří si za jeho peníze pořizují majetek, na skutečnost, že musel podat žalobu na neplatnost kupní smlouvy mezi Městem Třinec a dlužníkem E., a na potíže spojené s marným vyžadováním kopií potřebného spisového materiálu od státu resp. na pomluvy, které mu danou kauzou vznikají v očích veřejnosti. Z těchto tvrzených skutečností pak dovozuje újmu, která mu vznikla a která je odškodnitelná požadovanou finanční částkou.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví o takto podaném návrhu jednat a rozhodnout.

Podle ustanovení § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.), který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2003, správní soudy, mezi něž patří i Nejvyšší správní soud (§ 3 s. ř. s.), poskytují ochranu jen veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob (nikoliv tedy soukromým subjektivním právům) způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují i v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Proto také podle ustanovení § 4 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují jen o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní

orgán"), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách. Podle ustanovení § 4 odst. 2 s. ř. s. ve správním soudnictví dále soudy rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí a c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

Nejvyšší správní soud - s ohledem na tuto pravomoc správních soudů - dospěl k závěru, že soudy ve správním soudnictví nemohou předmětnou věc projednávat a ani věcně rozhodovat o podaném návrhu.

Z podaného návrhu, resp. z jeho petitu, jímž je soud vázán, vyplývá, že navrhovatel požaduje po odpůrci České republice - Ministerstvu spravedlnosti, aby mu zaplatil peněžitou částku 250 000 Kč s příslušenstvím, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Z takto formulovaného petitu podaného návrhu a z výše uvedených ustanovení zákona o soudním řádu správním vyplývá, že předmětná věc není věcí, v níž by mohly meritorně rozhodovat správní soudy. Návrhem požadované stanovení povinnosti odpůrci soudním rozhodnutím, aby zaplatil navrhovateli částku 250 000 Kč s příslušenstvím (aniž by o této částce bylo vydáno správní rozhodnutí, které by bylo přezkoumáno krajským soudem a účastník řízení se domáhal zrušení tohoto soudního rozhodnutí) je nepochybně věcí soukromoprávního charakteru. Z hlediska posouzení otázky, zda je v této věci dána pravomoc správních soudů nebo občanskoprávních soudů, není podstatné, že z odůvodnění podaného návrhu zřetelně nevyplývá právní titul tohoto návrhu (právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích v rámci prostředků ochrany osobnosti, nesplnění povinnosti ze závazku, náhrada škody, apod.). Podstatné v této věci z uvedeného hlediska je, že požadované stanovení povinnosti odpůrci rozhodnutím soudu, aby zaplatil navrhovateli peněžitou částku 250 000 Kč s příslušenstvím nepatří do správního soudnictví. Je tomu tak proto, že v návrhu tvrzené právo, jehož ochrany se navrhovatel podaným návrhem domáhá, není právem veřejnoprávního charakteru, jež by se dalo podřadit pod ustanovení § 2 a § 4 s. ř. s. Uvedený spor je tak sporem vyplývajícím z občanskoprávních vztahů, jehož projednání a rozhodnutí o něm náleží podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. do pravomoci soudů v občanském soudním řízení, které projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, jež vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. soud návrh odmítne, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

Jelikož se navrhovatel domáhá podaným návrhem rozhodnutí o věci, o níž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, Nejvyšší správní soud - k němuž byl uvedený návrh podán - rozhodl tak, že se takový návrh odmítá (§ 46 odst. 2 s. ř. s.).

Navrhovatel se současně poučuje ve smyslu ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. o tom, že do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení může v této věci podat žalobu v občanskoprávním řízení k věcně příslušnému soudu, kterým je okresní soud (v obvodu

hlavního města Prahy působnost okresních soudů vykonávají obvodní soudy a v obvodu města Brna vykonává působnost okresního soudu Městský soud v Brně). Ve věcech ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, resp. práva na náhradu nemajetkové újmy v penězích v rámci prostředků ochrany osobnosti, je pak věcně příslušným soudem k projednání žaloby krajský soud (§ 9 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), jehož působnost v obvodu hlavního města Prahy vykonává Městský soud v Praze. Došla-li soudu příslušnému k občanskému soudnímu řízení do jednoho měsíce od právní moci usnesení žaloba (návrh na zahájení řízení) v této věci, platí, že řízení o ní je u soudu zahájeno dnem, kdy soudu došla odmítnutá žaloba (návrh na zahájení řízení). Návrh musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o. s. ř.) obsahovat jméno, příjmení, bydliště účastníků, popřípadě rodná čísla účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, označení státu a příslušné organizační složky státu, která za stát před soudem vystupuje), popřípadě též jejich zástupců, vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrno, čeho se navrhovatel domáhá. Tento návrh, týká-li se dvoustranných právních vztahů mezi žalobcem a žalovaným (§ 90 o. s. ř.), se nazývá žalobou (§ 79 odst. 1 o. s. ř.). Žalobce je povinen k návrhu připojit písemné důkazy, jichž se dovolává, a to v listinné nebo v elektronické formě (§ 79 odst. 2 o. s. ř.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu